

PETONS DE PLUJA

Arola Editors

Núria Gómez Granés aconsegueix crear una atmosfera especial en la seva darrera novel·la *Petons de Pluja*. Els autors literaris tenen la sort de poder projectar-se en l'obra i recrear un món, per tornar a viure; poden desdibuixar-se en els personatges i les situacions que provoquen. Esdevenen tot poderosos.

L'autora, que també és periodista, discerneix entre la capacitat tècnica i gairebé notarial de l'ofici d'escriure la realitat, de la capacitat literària de bastir un món fictici amb engrunes de l'objectivitat proporcionada pels fets quotidians. Aquí és on la novel·la creix, amb un prisma ple d'ingredients de trepidant actualitat en els diaris i els noticiaris que consumim a través dels mitjans de comunicació: infants assetjats sexualment, dones que pateixen fibromiàlgia, accidents de trànsit... Que ningú no s'enganyi perquè la proposta va molt més enllà d'un joc amb la notícia d'interès candent i de l'oportunisme informatiu.

A darrera de tot l'entramat de la novel·la hi ha un rerafons mític d'un llegat familiar medieval que conforma les coordenades d'un espai i un temps de la protagonista, amb les seves pors, els seus amors, els seus dubtes i el seu drama.

Però ¿qui és Nàtalia Rutllan i que ens amaga l'aparent èxit d'aquesta dona que pateix una síndrome de fatiga i dolor, no massa comprès socialment? Una noia de casa bona ? una dona enamorada del seu propi psiquiatra? una metge diligent?, una pintora d'èxit? No ho podem ni ho volem respondre, hi ha coses que forçosament s'han de deixar en mans del lector. En tot cas, podríem apuntar que parlem una persona que ha de fer front a la vida amb el bagatge d'unes experiències personals que acoten les seves circumstàncies.

Ens agradaria saber quina part de l'autora s'amaga en el text literari: la memòria o l'amnèsia ? La veritat o la ficció? Son qüestions que solem fer als autors quan hom vol desxifrar els entrellats de la fabricació d'una narració que, com aquesta, destil·la experiències vitals. Però aquests interrogants no es poden desvetllar mai del tot, perquè es com revelar les regles del joc. Potser la literatura sense ambigüitat tàcita perdria la màgia que la fa útil i ja no serviria per a comunicar sentiments.

En definitiva, per llegir *Petons de Pluja* cal un codi, no exempt de maduresa, que cada lector ha de desxifrar des de la seva pròpia experiència i sensibilitat personal. La protagonista, com tots els personatges de ficció conté les filies i les fòbies, allò que es vol ensenyar i allò que és vol amagar; les contradiccions de l'univers personal del petit déu en que esdevé cada autor. Un espai de clars obscurs seductors. Quan Flaubert diu: *Madame Bovary c'est moi*. Proclama una veritat com un temple i tant mateix és una veritat a mitges, perquè es despulla sense mostrar la nuesa completa.

Però no seré jo qui desvetlli les set diferències entre el dibuix de l'autora i la seva protagonista. No és tracta d'un pols de Núria Gómez versus Natàlia Rutllan. És només un exercici literari que ens obre les portes d'un altra dimensió que ens convida a la lectura. Segur que hores d'ara Natàlia Rutllant és independent, lliure i té vida pròpia, al marge de la seva autora.

FRANCESC VALLS-CALÇADA

Publicat al diari *El Punt* el 26 de febrer de 2007